

Wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, że Sąd nie uwzględnił tego, że jej skarga dotyczyła decyzji Komisji wydanej w przewidzianym w rozporządzeniu nr 1049/2001 postępowaniu dwuetapowym. Z formalnego punktu widzenia Internationaler Hilfsfonds e.V. nie miała możliwości wniesienia skargi przed udzieleniem przez Komisję odpowiedzi na jej drugi wniosek z dnia 15 października 2009 r., w którym zwróciła się ona o ponowne przeanalizowanie odpowiedzi udzielonej w dniu 9 października 2009 r. na jej pierwszy wniosek. Internationaler Hilfsfonds e.V. jest zdania, że działała w tym względzie zgodnie z orzecznictwem organów sądowniczych Unii. W jej opinii termin na wniesienie skargi rozpoczął swój bieg w momencie otrzymania przez nią odpowiedzi — którą, zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 należy uznać za odmowną — na jej drugi wniosek, czyli w dniu 2 grudnia 2009 r. Termin ten upłynął w dniu 2 lutego 2010 r. Dlatego wnosząca odwołanie jest zdania, że wniosła swą skargę w terminie. Nie rozumie ona tego, w jaki sposób Sąd mógł niesłusznie przyjąć dzień 16 października 2009 r. (gdy złożyła ona drugi wniosek) jako początek biegu terminu na wniesienie skargi i dzień 29 grudnia 2009 r. jako koniec tego terminu, nie uwzględniając, że decyzja z dnia 9 października 2009 r. (tymczasowa odpowiedź na pierwszy wniosek) przekształciła się w akt zaskarżalny dopiero po udzieleniu odmownej odpowiedzi na jej drugi wniosek.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 9 maja 2011 r. — Państwo belgijskie przeciwko Medicom sprl

(Sprawa C-210/11)

(2011/C 211/28)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Medicom sprl

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 B lit. b) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uznaniu za świadczenie usług zwolnione z podatku, jako najem lub dzierżawa nieruchomości w rozumieniu art. 13 B lit. b), użytkowanie do celów prywatnych przez osoby zarządzające, członków organów lub wspólników spółki będącej podatnikiem i mającej osobowość prawną, albo przez członków rodzin tych osób, części lub całości nieruchomości wchodzącej w skład majątku tej spółki i w związku z tym stanowiącej w całości część przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy w zamian za

użytkowanie to nie żąda się zapłaty czynszu w pieniądzu, lecz uważa się je za świadczenie w naturze, podlegające opodatkowaniu w ramach podatku dochodowego płaconego przez owe osoby, w związku z czym z podatkowego punktu widzenia użytkowanie to traktowane jest jako wynagrodzenie za część pracy, którą świadczą te osoby?

2) Czy wspomniane przepisy należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie to znajduje zastosowanie w opisanej sytuacji, jeżeli spółka nie udowodniła istnienia związku między prowadzeniem przedsiębiorstwa a udostępnieniem całości lub części nieruchomości osobom zarządzającym, członkom organów lub wspólnikom tej spółki i czy w takim razie istnienie pośredniego związku jest wystarczające?

⁽¹⁾ Dz.U L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 9 maja 2011 r. — Państwo belgijskie przeciwko Maison Patrice Alard sprl

(Sprawa C-211/11)

(2011/C 211/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Maison Patrice Alard sprl

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 6 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i art. 13 B lit. b) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uznaniu za świadczenie usług zwolnione z podatku, jako najem lub dzierżawa nieruchomości w rozumieniu art. 13 B lit. b), użytkowanie do celów prywatnych przez osoby zarządzające, członków organów lub wspólników spółki będącej podatnikiem i mającej osobowość prawną, albo przez członków rodzin tych osób, części lub całości nieruchomości wchodzącej w skład majątku tej spółki i w związku z tym stanowiącej w całości część przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy w zamian za użytkowanie to nie żąda się zapłaty czynszu w pieniądzu, lecz uważa się je za świadczenie w naturze, podlegające opodatkowaniu w ramach podatku dochodowego płaconego przez owe osoby, w związku z czym z podatkowego punktu widzenia użytkowanie to traktowane jest jako wynagrodzenie za część pracy, którą świadczą te osoby?

2) Czy wspomniane przepisy należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie to znajduje zastosowanie w opisanej sytuacji, jeżeli spółka nie udowodniła istnienia związku między prowadzeniem przedsiębiorstwa a udostępnieniem całości lub części nieruchomości osobom zarządzającym, członkom organów lub wspólnikom tej spółki i czy w takim razie istnienie pośredniego związku jest wystarczające?

(¹) Dz.U L 145, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-223/11)

(2011/C 211/30)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i I. Hadjiyiannis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

1) Stwierdzenie, że:

- Poprzez brak opublikowania krajowych i międzynarodowych planów gospodarowania wodami w dorzeczach państwo portugalskie uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 13 ust. 6 dyrektywy 2006/60/WE (¹) w związku z ust. 1 i 2 tegoż artykułu;
- Poprzez brak opublikowania i udostępnienia w celu przedstawienia uwag społeczeństwu, w tym użytkownikom, projektów planów gospodarowania wodami w dorzeczech, państwo portugalskie uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/60/WE;
- Poprzez brak przekazania Komisji kopii planów gospodarowania wodami w dorzeczech państwo portugalskie uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 13 dyrektywy 2000/60/WE

Artykuł 13 ust. 6 dyrektywy 2000/60 WE w związku z ust. 1 i 2 tegoż artykułu stanowi, że plany gospodarowania wodami w dorzeczech dla każdego obszaru wodnego, tak krajowego jak i międzynarodowego, znajdującego się w całości na terytorium Unii powinny być opublikowane najpóźniej do dnia 22 grudnia 2009 r.

Komisja nie została poinformowana, ani też nie posiada żadnej informacji odnośnie tego, że w odniesieniu do Portugalii takie plany zostały opublikowane.

Artykuł 14 dyrektywy 2000/60/WE

Tak jak to wynika z dyrektywy, udział społeczeństwa uważany jest za istotny przy realizacji jej celów.

Komisja nie została poinformowana, ani też nie posiada żadnej informacji odnośnie tego, że jakiegokolwiek projekty planów gospodarowania wodami w dorzeczech zostały opublikowane i udostępnione w celu przedstawienia uwag społeczeństwu, w tym użytkownikom.

Artykuł 15 dyrektywy 2000/60/WE

Komisja nie otrzymała ze strony państwa portugalskiego żadnej kopii planów gospodarowania wodami w dorzeczech, tak na krajowych, jak i na międzynarodowych obszarach dorzeczy.

(¹) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 13 maja 2011 r. — Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs przeciwko Able UK Ltd.

(Sprawa C-225/11)

(2011/C 211/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs

Strona pozwana: Able UK Ltd.

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni art. 151 ust. 1 lit. c) głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT (¹) należy dokonywać w ten sposób, że zwolnieniem z VAT objęte jest świadczenie w Zjednoczonym Królestwie na rzecz Departamentu Administracji Transportu Morskiego Stanów Zjednoczonych usług demontażu przestarzałych statków morskich Stanów Zjednoczonych w jednej lub w obu następujących sytuacjach:

- a) Jeżeli świadczenie to nie zostało dokonane na rzecz części sił zbrojnych członka NATO, biorącego udział we wspólnych działaniach obronnych lub na rzecz towarzyszącego im personelu cywilnego;